

Wedu: Generația C

Nr. 8 / iulie 2012

Wedu: Generația C

Revistă de atitudine, creată de tineri, pentru tineri

Nr. 8 / iulie 2012

Serban-George Necsa-Damascus	Interesul Cătălinei și dezinteresul elevilor	1
Andrei - Bogdan Petre, Ciprian Zaharia – Președinte ARDOR Moldova	ARDOR Moldova – Jurnal de bord	2
Alexandru-Cristian Preda	Cine e de vină pentru situația de la examene?	2
Andrei Mihai Drăgulin	Viziunea mea asupra Consiliului Elevilor	2
Dragos-Alexandru Iordache	Despre examenul de Bacalaureat	3
Alexandru-Cristian Preda	Violența... o problemă psihologică sau o manifestare a furiei?	4
Vicentiu-Eduard Dine	Sistemul românesc	4
Dragos Gabriel Balanici	Sistem sau destine	5
Vicentiu-Eduard Dine	Nu mai sunt eu...	6

Colectiv de redacție

Costin-Florian MIRON (Editura Universității din București)
Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)
Elena GĂINĂ (Colegiul Național de Informatică Tudor Vianu, București)
Ioana Evelina MIU (Colegiul Național Alexandru Lahovari, Râmnicu Vâlcea)
Iulia ARION (Colegiul Național David Prodan, Cugir)
Lucian APOSTOL (Social IT)
Mădălin Blidaru (Colegiul Național Unirea, Focșani)
Olimpiu ISTRATE (Universitatea din București)
Sebastian IRIMIA (Social IT)

Revista “Wedu: Generația C” este realizată printr-un parteneriat între
Social IT și Consiliul Național al Elevilor

Fondator: Doru Ștefănescu

Online: www.wedu.ro/revista

Interesul Cătălinei și dezinteresul elevilor

De **Serban-George Necsa-Damascus**,

Bacalaureatul de anul ăsta a confirmat o presupunere: majoritatea elevilor sunt bătă. De ce? Încerc să explic aici. Nu voi prinde eu ziua când în România modelul OMULUI CINSTIT ȘI MUNCITOR va fi cel promovat. Sper doar ca tineretul să se trezească din ce în ce mai mult. Vreau să am mai mulți colegi bine informați, cu un sistem de valori autentice, format de acasă. Vreau să văd profesori implicați și bine pregătiți. Asta vreau de la România. Nu e mult, dar am impresia că e imposibil...

De doi ani încoace, de la introducerea camerelor de supraveghere, ni se expune o realitate: învățământul românesc nu este performant. Multe sunt, astăzi, gurile care strigă, cerând subiecte diferențiate, însă nu acestea sunt problema reală.

Într-adevăr, un subiect diferențiat ar ajuta un elev de la profilul matematică-informatică să se descurce mai ușor la Limba română, la care nu este talentat și pe care poate n-o iubește din adâncul inimii (că de aia nu e filolog). Dar să nu exagerăm! Un grad prea mare de diferențiere ar însemna că un elev de la un profil tehnologic are șansa de a lua o medie la BAC cât mine, elev la științele naturii, sau cât colegul, informatician recunoscut la nivel național. Iar asta este o daună imensă la admiterea la facultate.

Cine este, de fapt, de vină pentru rezultatele slabe? Fiecare grup — elevi, profesori, părinți — tinde să se acuze reciproc. Vina este împărțită, ca la divorț. Ah, și, până nu mergem mai departe, expresia "camerele mă stresează" este o minciună sfruntată, un țap ispășitor perfect. Știu asta pentru că am dat BAC-ul și nici măcar nu am simțit ochiul rece, de metal, al camerei — sentiment pe care îl împărtășesc și colegii mei. BA MAI MULT, UNII DOMNI PROFESORI SUPRAVEGHETORI S-AU OFERIT SĂ NE DEA ȘANSA "SCHIMBĂRII UNEI VORBE" la un Colegiu Național din Arad. Deci, s-o lăsăm așa...

În primul rând, **un părinte responsabil** are datoria de a vorbi cu odrasla și cu profesorii de la clasă, de a vedea care sunt punctele forte și care sunt punctele slabe ale copilului, iar, la nevoie, de a-l medita. Mai mult, este de datoria părintelui de a-și crește copilul într-o răspundere, implicare și realism. Această educație este baza pe care se construiește tot restul.

În al doilea rând, **profesorii**. Mulți — chiar foarte mulți — sunt afoți. Mai bine se făceau vânzători de lopeți. Știu că prin această afirmație îmi pun multe cadre didactice în cap, dar o consider a fi corectă. La Colegiul unde am studiat eu, am avut parte de cadre didactice cu experiență, extrem de dedicate meseriei și cu talentul de a transmite elevilor interesul pentru materia predată — oameni de excepție. Nu la fel pot spune despre domnii profesori din colegiile tehnice ori din liceele industriale. Aceștia sunt, deseori, oameni dezinteresați și prost instruiți.

Însă dezinteresul profesorilor și cel al elevilor constituie un Yin-Yang malefic, un cerc vicios. Dezinteresul elevilor provoacă dezinteresul profesorului — deși profesorul, care e FORMATOR prin definiție, ar trebui să mimeze cel puțin entuziasmul, în speranța că-l va transmite cel puțin câtorva elevi.

Elevii sunt o specie interesantă: mulți dintre ei sunt prost formați și informați dar, mai ales, au o lipsă ACUTĂ de modele. Ei văd, zi de zi, oameni care ajung bogați fără școală, tipe gen Daniela Crudu și Simona Sensual, care n-au în cap nici cât furnica sub unghie, dar care sunt promovate excesiv și care, de bine de rău, sunt bogate. Așa modele, așa tineret.

Dezinteresul elevilor provine și din programa neinteresantă. Dacă nu ai sentimentul datoriei sau a dorinței de a reuși, este destul de greu să te îndrăgostești de programa Ministerului (decât, din nou, dacă ai parte de profesori extrem de talentați care știu cum să-ți prezinte materia într-o manieră captivantă).

Nu în ultimul rând, poate CEA MAI MARE DAUNĂ O PRODUCE **MASS-MEDIA!** Prin promovarea excesivă a tipologiei omului care se descurcă ȘI NU A CELUI CARE MUNCESTE, mass-media a devenit o unealtă de prostire la scară largă. Emisiuni ca "Profesioniștii" a Eugeniei Vodă sau "Garantat 100%" sunt difuzate de TVR pe la orele 11-12 noaptea. De ce nu se pun în prime-time (adică pe la 5 după-amiaza)? E tristă alegerea mass-mediei, pentru că, în goana lor după capital, nenorocesc generații.

Nu voi prinde ziua când tinerii români vor trece — pe cinstite — BAC-ul în majoritate. Nu voi prinde nici ziua când în România modelul OMULUI CINSTIT ȘI MUNCITOR va fi cel promovat. Nu voi prinde emisiunea doamnei Vodă la ora 14:00 nicidecum (decât dacă e ceva grav și nu se găesc vedete de joasă speță să umple ecranul). Sper doar ca tineretul să se trezească din ce în ce mai mult. Vreau să am mai mulți colegi bine informați, cu valori de bază ireproșabile, luate de acasă. Vreau să văd profesori implicați și bine pregătiți care își propun în fiecare zi să schimbe în bine măcar un elev. Asta vreau de la România. Nu e mult, dar am impresia că e imposibil.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/interesul-catalinei-si-dezinteresul-elevilor>)

ARDOR Moldova – Jurnal de bord

De **Andrei - Bogdan Petre, Ciprian Zaharia - Președinte ARDOR Moldova**

CÂND? 9-13 iulie 2012 UNDE? Izvoru Muresului, jud. Harghita
CINE? CNE, ARDOR Moldova, ANST, parteneri, finanțatori CE și CUM? Dezbateri academice elevate, seriozitate, spirit de echipă, fair play, persuasiune, empatie, tineri deschiși, dispuși și dornici să comunice, forța cuvintelor de a convinge, eleganță în discurs și ținută, strategii și cazuri perfecționate în noptile nedormite, socializare, muzică pe gustul fiecăruia, voci și interpretări de excepție, sârbe, hore, brașoveanca, MENEAITO(?). Toate acestea și încă altele né-au animat pe toți. A fost greu dar plăcut, a fost bine, a fost un eveniment util și necesar pentru voi toți din CNE.

CE A LIPSIT ? : Né-am dorit cu toții să fim mai mulți, alături de un CNE plin de forță.

ÎN LOC DE CONCLUZII : ARDOR Moldova vă feliicită pentru inspirația de a participa la acest proiect. Pentru noi, voi toți ați fost câștigători. Sunteți prietenii noștri și dorim să né revedem și la alte proiecte.

Felicitări CNE (te îmbrățișez Andrei), felicitări formatori CNE, mulțumesc Romeo Mosoiu (am câștigat un prieten).

Să né revedem curând, Ciprian Zaharia, Președinte ARDOR Moldova

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/ardor-moldova-jurnal-de-bord>)

Cine e de vină pentru situația de la examene?

De **Alexandru-Cristian Preda,**

În acest mic articol încerc să găsec răspunsul la întrebarea care îi frământă pe mulți: Cine se face vinovat de rezultatele de la Bacalaureat și de la Evaluarea națională 2012? Bineînțeles, părerile sunt împărțite. Unii cred că profesorii se fac vinovați de aceste rezultate, alții cred că unul dintre motive ar fi modul cum elevii au abordat materiile de învățământ, iar o a treia categorie consideră că rezultatele proaste se datorează subiectelor care au fost date la examene.

Aceasta este întrebarea care îi frământă probabil pe foarte mulți elevi, în general, pe cei care nu au obținut rezultate bune la evaluarea națională sau la BAC, spre exemplu, sau pe cei care nu au obținut rezultatele așteptate de ei. Ei bine, cine este vinovat de aceste rezultate?

Adevărul este că toate cele trei cauze au contribuit, într-o oarecare măsură, la acest dezastru. Profesorii sunt vinovați de aceste rezultate, dar nu pentru că nu au știut să le predea lecțiile cum trebuie, ci pentru că unii profesori nu dau note pe merit. Desigur, că un motiv elocvent în ceea ce privește dezastrul din acest an și din anul precedent de la examenul de bacalaureat și de la examenul de evaluare națională poate fi reprezentat și de subiectele care au fost date la aceste examene, întrucât, în redactarea lor au existat greșeli fie ortografice, fie de exprimare.

Au existat și exerciții ce i-au indus în eroare pe elevi. Însă, de cele mai multe ori, din păcate, elevii sunt de vină pentru rezultatele pe care le obțin la examene. Unii elevi, care nu excelează la învățătură, susțin că ei nu pot mai mult sau că școala nu este de ei. Aceasta este o concepție falsă față de sine a acestora. Chiar dacă unii nu pot învăța, pentru ceilalți, în general, stâlpul de rezistență al acestei concepții false este ori lenea, ori lipsa ambiției.

În concluzie, chiar dacă structura educației a fost afectată în ultimii ani, noi, elevii, trebuie să o susținem ca să nu se prăbușească de tot!

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/cine-e-de-vina-pentru-situatia-de-la-examen-e>)

Viziunea mea asupra Consiliului Elevilor

De **Andrei Mihai Drăgulin,**

...întrucât atunci când s-a vorbit, se vorbește și se va vorbi despre Consiliul Elevilor, se recunoaște că acest organism trebuie să sintetizeze gândurile, trăirile, atitudinile, proiectele și demersurile practice pentru elevi și pentru societate. Reprezentativitatea. Este o constantă care, în viziunea mea, încă nu și-a pierdut din intensitate (și sunt de doi ani Președintele Consiliului Școlar al Elevilor), mai ales când vine vorba despre ai mei colegi care mi-au acordat încrederea, mi-au acordat onoarea de a-i reprezenta.

“Nu merge în urma mea! /S-ar putea sa nu te conduc bine. Mergi alaturi de mine /Si fii colegul meu.”

De curând, am ajuns la o concluzie. Că pe elev, la modul general, nu-l interesează cuvântul „tranziție” sau cuvântul „reformă”. Și nici nu simte că geme sub povara lor sau în lipsa acestora. El a învățat, fie că a vrut sau nu, să aibă deplină încredere în alții. Iar această încredere îl costă destul de scump. Îl costă bucuria, energia, plăcerea, spontaneitatea. Îl costă încrederea în cel de lângă el. Întrucât acest lucru se observă, căci mulți dintre noi, mulți cărora li s-au oferit prilejul de a reprezenta, încearcă acum să caute relații sociale.

Scopul meu însă nu este acel de a vorbi despre relații sociale. Ar fi de prisos să ne amintim că aceste relații sunt nesare, însă chiar dacă la un moment dat, toți le doresc, toți le caută, dar puțini servesc mijloace pentru a le face mai plăcute și trainice. Întotdeauna fiecare dorește să își obțină plăcerea proprie după obținerea de avantaje de pe spinarea altuia. Întotdeauna ne preferăm pe noi înșine. Cred cu tărie însă că la momentul actual, trebuie să ne satisfacem atât nouă plăcerile și să le satisfacem și pe ale celorlalți, care până la urmă, ne-au oferit încrederea. Stabilind o relație socială reală vom reuși, astfel încât să fie stimulate resursele creative, specifice fiecărui tânăr, încurajându-se studiul, căutarea, cercetarea, creația, autoeducația și autoinstruirea.

Cu toate că între sinceritate și încredere sunt anumite legături, diferă sub multe aspecte. Sinceritatea este o deschidere a inimii, care ne arată exact așa cum suntem. Este dragostea pentru adevăr, respingerea prefăcătoriei, și dorința de a ne compensa defectele și de a ni le diminua prin simplul fapt că le mărturisim. Încrederea nu ne lasă atâtea libertăți, doar că regulile ei sunt mai stricte. Când o primim, nu ne privește în exclusivitate pe noi, interesele noastre trebuie să fie întrepătrunzătoare cu ale celorlalți, și nu să rămână doar interesele noastre în prim plan. Încrederea place întotdeauna celui care o primește, fiind un tribut pe care îl plătim meritelor lui. Este un fel de dependență la care subscriem de bună voie. Dar ce ne facem când această încredere este trădată tocmai de cel care o primește?

Eu personal, doresc ca această încredere să fie întotdeauna adevărată și prudent, nefiind mânăta nici de slăbiciune, nici de interes. Nu trebuie să le ascundem nimic din ceea ce ne privește pe noi, trebuie să le arătăm celorlalți atât calitățile cât și defectele noastre, așa cum sunt, fără a le exagera și a le diminua pe ultimele, trebuie să excludem obiceiul de a nu le face cunoscute decât pe jumătate. De asemenea, trebuie să respectăm anumite reguli în ceea ce privește anumite lucruri ce ne-au fost încredințate. Cu cât sunt mai importante, cu atât trebuie să dovedim mai multă prudență și fidelitate și să respectăm cu ardoare nevoile și obiceiurile cărora ne-au acordat încrederea.

De asemenea, sunt oameni care vor să pară întotdeauna ceea ce nu sunt. Asta se datorează oarecum modelelor pe care acesta le urmează. Există alții, care nu văd lucrurile niciodată exact așa cum sunt cu adevărat. Există oameni care gândesc corect, dar gusturile acestora sunt prefăcute. Există de asemenea, care nu au nimic fals nici în gusturi, nici în spirit. Din păcate, aceștia sunt foarte rar întâlniți. Nu vedem lucrurile așa cum sunt cu adevărat, le estimăm la mai mult sau mai puțin decât valorează și nu le raportăm într-o manieră adecvată, ci mai degrabă într-una care se potrivește cu situația și cu însușirile noastre. Suntem oarecum prefăcuți atât aprobând ceea ce nu trebuie aprobat. Rațiunea și bunul simț trebuie să pună un preț lucrurilor și să determine gustul nostru, și să le dea rangul pe care îl merită cu adevărat.

M-aș avânta într-o scriere prea lungă dacă enumeram toate motivele ce m-au determinat să scriu aceste rânduri despre temperamentul, atitudinile, comportamentul și aptitudinile pe care orice membru al Consiliului Național al Elevilor trebuie să le aibă. Diversele drumuri care sunt destinate și deschise tinerilor pentru a ajunge la grandoare, la plăcere, la reputație, la cunoaștere și la tot ceea ce îi ridică nu fac decât să mă bucure și să-mi dezvolte sentimentul de fericire.

Viitorul este foarte aproape, iar generația tinerilor de astăzi va conduce țara de mâine. Trebuie să învățăm să clădim și să construim atitudini și caractere puternice, și să renunțăm la efectele negative care se regăsesc în ziua de astăzi, peste tot prin jur. Trebuie să ne pregătim așa cum se cuvine, să ne uităm de două ori în sinea noastră, să ne consultăm propria conștiință și să luăm anumite hotărâri alături de cei pe care îi privesc efectele acestora. Trebuie să învățăm să trăim în adevărate climate plăcute, să nu disturbăm și să distrugem armonia.

Aceasta este, deci, dragi colegi, viziunea mea și totodată reflexia mea asupra Consiliului Elevilor...

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/viziunea-mea-asupra-consiliului-elevilor>)

Despre examenul de Bacalaureat

De **Dragos-Alexandru Iordache**,

Ca în fiecare an, după ce se afișează rezultatele examenului de Bacalaureat, vine un moment propice pentru discuții îndelungi despre învățământul românesc, cel pe care îl reformăm mereu, fără însă ca el să ne ofere, cel puțin aparent, posibilitatea de a culege roadele după atâția ani. Aceasta se întâmplă mai ales în sistemul preuniversitar, pentru că se aplică fidel una dintre cunoscutele citate din I. L. Caragiale, „să se revizuiască, dar să nu se schimbe nimic!”.

Cel mai vizibil lucru după un astfel de examen este interogația retorică a unor elevi, părinți sau profesori, care se gândesc la rezultatele mai mult sau mai puțin slabe (sau măcar neașteptate), pe care le-au obținut. Odată cu eliminarea în mare măsură a fraudelor, în 2011, procentele de promovare au scăzut spectaculos, cu toate că relevanța lor este discutabilă. Spre exemplu, deși mediile sunt reduse, acest lucru se datorează în principal liceelor tehnologice, care mai bine ar fi fost numite școli de arte și meserii.

La o privire mai atentă se observă, de asemenea, că orice liceu important din orașele mari ale țării are 100% promovare, iar unele au și elevi care obțin nota 10 sau apropiată. Astfel, se relevă faptul că problema Bacalaureatului este falsă, în condițiile în care menținem sistemul de învățământ cu scopurile de acum, și anume nu de a forma o medie competentă, ci o elită excelentă.

Rezultatele examenului ar fi mult mai mari dacă cei de la liceele tehnice, unde se obțin calificări la finalul celor patru ani, ce nu doresc să urmeze o facultate, să nu mai susțină probele din proprie inițiativă. În momentul în care ești conștient că la unele obiecte de studiu specifice liceelor teoretice nu poți obține nota minimă de 6, trebuie să te orientezi către altceva. Alegerea trebuie să fie conștientă și asumată, dar și încurajată de părinți și

profesori. Astfel, cine știe, se împart mai bine și locurile de muncă ulterior...

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/despre-examenul-de-bacalaureat>)

Violența... o problemă psihologică sau o manifestare a furiei?

De **Alexandru-Cristian Preda**,

De ce sunt oare din ce în ce mai mulți copiii violenți? Aceasta este întrebarea pe care și-o pun mulți dintre noi. Poate că răspunsul îl veți afla în acest mic articol. Care este cauza? Ei bine, aici depinde de firea fiecărui copil, dar cea mai importantă este educația pe care o primește. Mai bine spus cei șapte ani de acasă. Dar, nu copilul este vinovat că încearcă să copieze ce a văzut acasă. Oare părinții își pun această întrebare? Se întreabă dacă este bine să vadă un copil felul în care se poartă? Violența nu este numai fizică, ea poate fi și verbală. Aceasta nu este neapărat o manifestare a furiei sau o problemă psihologică, dar poate deveni!

Cele mai întâlnite cazuri, atunci când un copil este violent, sunt cele când copilul respectiv vede undeva în familie acest lucru. Adică unul din părinți, de exemplu, este mai violent, dar nu neapărat fizic, ci verbal. Tocmai din această cauză, acei copii sunt violenți, deoarece ei văd asta la părinți, aceștia constituind un exemplu pentru copiii lor. Aceasta nu este neapărat o manifestare a furiei sau o problemă psihologică, dar poate deveni!

Însă unii copii își manifestă astfel furia sau nemulțumirea. De altfel, e modul cel mai întâlnit la oameni de a-și manifesta nervozitatea. Dar prin violență nu rezolvi nimic! Nu te poți simți întru-totul mai bine, descărcându-te prin bătaie sau injurii, într-un cuvânt, prin VIOLENȚĂ! Există alte metode mult mai bune, precum gândirea pozitivă, adică la un obiect, persoană sau loc, care să vă facă să vă simțiți mai bine. Dar nu sunt psiholog, așa că nu o să mă axez prea mult pe aceste afirmații, deși este clar că dau rezultate mult mai bune decât violența. Dacă pentru unii chiar nu sunt eficiente aceste metode sau, după părerea lor, nu dau rezultate mai satisfăcătoare decât violența, înseamnă că, cel puțin în cazul lor, aceasta poate fi o problemă psihologică.

În plus, violența nu numai că are efecte negative asupra noastră — fie că ne afectează psihologic, fie că ne afectează integrarea în societate — însă are efecte negative și asupra celor din jurul nostru. Pe aceștia îi afectează psihic manifestarea noastră violență verbală față de ei, în general făcând referire la defectele lor și având efecte traumatizante.

DE CE îi afectează pe oameni, dar în special pe copii, aceasta? Pentru că fizic ne putem vindeca mai repede, dar psihic mai greu! Nu toți cei care se manifestă violent, nu au conștiință, dar toți cei care nu au conștiință se manifestă violent!

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/violenta-problema-psihologica-sau-manifestarea-furiei>)

Sistemul românesc

De **Vicentiu-Eduard Dine**,

Stau, de vreo două luni, și observ, în călătoria mea prin simțiri, trăiri, sentimente, emoții, gânduri, adresări, sistemul românesc. Și-s șocat. Astăzi, mi-a venit ideea de a mă destăinui. De ce? Simplu! nimic nu mai merge pe-aici. Dar nimic! Iar viitorul, nu, nu sună bine. Până și celebrul clișeu al finlandezilor de la Nokia a expirat, în România.

Sistemul românesc e la pământ. Românii se complac în situația actuală. E de rău! E prea multă lașitate, prea multă lenie, prea multă plictiseală. Suntem într-o mlaștină a nepăsării, și ne place.

Trebuie ca noi să schimbăm ceva, generația tânără. Dar, fizic, practic, real, nu putem. Nu, n-avem cum! E prea viciat aerul din jurul nostru. Totul, totul e la pământ. Dar, putem face ceva. Ne putem schimba modul de a fi, de a gândi. Și trebuie să o facem.

Poate cea mai importantă și de viitor ramură a sistemului statal românesc o constituie ÎNVĂȚĂMÂNTUL. Anul școlar 2010-2011, dar și 2011-2012 ne-a lăsat reci. În marmuriți. De ce? pentru că... nu! nu mai există pasiune, nu mai există vrere. E o apă și-un pământ, tot. La Evaluarea Națională a existat un procent uriaș de note mai mici sau egale cu cinci. La BAC, promovabilitate de 48%, nici măcar jumătate.

Colac peste pupăză, au avut loc examenele pentru cei ce vor să fie profesori. A existat o promovabilitate FOARTE SCĂZUTĂ, după câte am auzit-văzut eu. Au existat și note de UNU, adică PUNCTUL DIN OFICIU.

Deci, e de rău.

Nu vreau să generalizez, întotdeauna au fost și vor exista excepții, vor exista copii dispuși să învețe din suflet, fără obligații, cu pasiune, cu dorință, și dascăli mențiți la a scoate aurul din acei copii. Dar cantitatea, majoritatea elevilor români sunt niște nulități. Or, așa ceva nu se poate! Viitorul țării, totuși, o să fie dictat de majoritate. Majoritatea semidocță. Și da, înclin să cred că din această majoritate se vor ridica următorii politicieni (iar fără să fac politică) apreciez că totul o să fie și mai rău, dacă iar ne vor conduce niște neica nimeni.

Părerea mea este că e de rău. Aș vrea să aud și părerea voastră. Aștept mesaje care să mă contrazică, sau să fie de acord, precum

și motivul.

PS: Învățați, învățați, învățați...

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/sistemul-romanesc>)

Sistem sau destine

De **Dragos Gabriel Balanici**,

Dragă "Elev, premiat cu diferite distincții de-a lungul anilor de viață",

Mă adresez cu precădere ție, frapat fiind de atitudinea manifestată față de evoluția sistemului românesc. Parafrazându-l pe William Feather, aş spune că performanța este o consecință a capacității de a continua atunci când ceilalți abandonează. La fel ca tine, am avut ocazia de a-mi manifesta talentul și dăruirea în diverse competiții, concursuri de cele mai multe ori deloc simple. La fel ca tine, am început să cred că între eșec și succes nu stă decât o limită foarte fragilă, uneori insesizabilă.

La fel ca tine, am avut momente când mi-am zis "Nu se mai poate! Este imposibil!" Dar oare, știm până unde ajunge acest imposibil? Dacă am învățat ceva din cei zece ani de studiu, e că niciodată nu trebuie să renunțăm, iar atunci când o facem, e pentru că nu mai avem încredere în noi.

Consider că, în fond, performanța nu este ceva individual... Care să schimbe doar volumul informațiilor acumulate. Cred cu tărie că adevăratul rol al competiției este de a schimba mentalități. Am crescut, îngrădit de ipocrizia unui sistem ce mi-a oferit aproape orice. Știu cum e să fii sub o linie la un examen, diferențiat de 2 sutimi, știu cum e să fii primul și să simți că, pe undeva, nu ai avut concurența așteptată. Rezultatele dezastruoase de la evaluările naționale și bacalaureat se datorează părinților, elevilor, sistemului.

Încep cu elevii. Așa cum bine știm, astăzi ne confruntăm cu o lipsă de interes a acestora pentru sistemul clasic de învățământ (cel în care profesorii predau 45 de minute, fără a fi interesați de modul în care o fac). Astăzi, sau până astăzi, elevii au trăit iluzia unei "false învățări", cea care asigură o notă rezonabilă la următorul examen. Dar nu s-a pus nici o secundă problema: "Totuși, ce mai știm din respectiva materie după o lună, un an?" Elevul de astăzi nu mai are timp, nici chef să se complacă memorării unor cursuri, despre care recunoaște tacit: "Mie la ce-mi trebuie?"

Dacă ar fi să mă gândesc la greșeala capitală a părinților... Aceasta începe din momentul în care nu își îndrumă copiii de la cele mai mici vârste spre activități extrașcolare, atenție! Din propria experiență, de la 5-6 ani am fost membru al unor cercuri de matematică, despre care astăzi, cred că au fost nu tocmai

potrivite dezvoltării mele ulterioare. În urma "peregrinării" prin activitățile acestora, am avut câțiva ani senzația că aş putea fi bun în acest domeniu. Se pare că m-am înșelat... Norocul meu a fost totuși că mai existau acele foste instituții "Casa pionierilor", unde am urmat diverse cursuri, de la limba japoneză, la aeromodelism. O altă greșeală a părinților e că tocmai ei, cei care ar trebui să fie prim-modelatori ai caracterelor noastre, renunță la acea formare activă. Faptul că părinții se dedică în totalitate jobului, acelei vieți fără o perspectivă certă, se răsfrânge indirect asupra viitorului elev. Câți părinți mai au timp să lectureze? Câți părinți mai merg la o piesă de teatru? (Mai au unde merge?!)

Să nu uităm totuși, sistemul este unul din factorii orizontului nefast ce ne așteaptă. În primul rând, nu îmi explic procentul de nici 6% PIB alocat educației. Tehnic, 3-4% ar fi îndeajuns în condițiile unui sistem preponderent PRIVAT, însă nu și în cazul nostru. Acest lucru duce indirect la lipsa utilităților în diverse școli ori licee, pornind de la cele tehnice, până la deficitul de personal. Un alt aspect este legat de modul în care se implementează legile... Am avut ocazia de a trece prin emoțiile tezelor unice și evaluărilor naționale, de a fi martor unor schimbări de structură a unor subiecte... Mereu am fost generația "de sacrificiu"... Sunt convins că, de la anul, bacalaureatul va fi altfel. Sper doar că toți vom putea face față.

În al doilea rând, privesc stupefiat la pregătirea viitoarelor cadre didactice, care, în ciuda vârstei, nu reușesc să creeze un fundament de legătură elev-profesor. Elevului trebuie acordată încredere, sprijin, chiar și atunci când greșește. De cele mai multe ori, un sfat dat de un prieten face mai mult decât o notă bună...

CE PUTEM FACE?! În fond, am scris pentru că sunt sigur că mai există o șansă de a schimba ceva. Suntem cu toții martori la inflexibilitatea învățământului românesc, însă nu putem doar trece în revistă aceste realități, fără a spera măcar că există o alternativă. Această schimbare poate începe de la mine, de la tine, de la noi... Să ne implicăm mai mult în viața școlară, chiar și prin proiecte mici, cum ar fi un cerc de lectură... Poți influența caractere, destine, și de ce nu, chiar istoria unei țări. "E de rău", însă tocmai de aceea există oameni ca tine:

Să privească înapoi, să caute o cale, și să o ia de la capăt!

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/sistem-sau-destine>)

Nu mai sunt eu...

De **Vicentiu-Eduard Dine**,

A mai trecut un an din hilara dar frumoasa mea poveste de viață. Trăiesc, o fac într-un mod fain, însă parcă tot mai mult și tot mai mult intru în coliziune cu tipi fără creier. Sau, posesori de encefal. Unul conservat în formol, în stare bună, nefolositor. Ca nou! Mă simt nefolositor. Într-o lume în care nu ești dacă nu ești șmecher, nu ești dacă nu ești în licee (mai) slabe, nu ești dacă nu știi să strecori câteva greșeli de ortografie. Nu ești dacă ai creier și-l folosești cum trebuie.

Într-o țară unde non-valoarea e promovată la rang de artă prin mass-media, unde copiii supradotați sunt marginalizați, sunt batjocoriți, mă simt un om nefolositor. Nu mai sunt eu când văd câtă prostie, câtă manipulare, câtă fudulie e-n jurul meu.

Maneliștii sunt personaje principale în show-uri TV, oameni care-și iau BAC-ul prin pile, sau care nu și-l pot lua, dar ei sunt acolo, sunt la TV. Ziare întregi sunt pline de oameni proști, care nu pot face nimic folositor. Femei care se poartă 12 luni pe an nud.. Jurnaliști care scriu articole false, controlați de moguli ce le sporesc salariul cu o sută de lei, sau îi șansajează cu te miri ce dosare...

Nu mai sunt eu când văd că nu mă regăsesc într-o societate în care, la vârsta mea, de puști de 14–15–16–17 ani, nu ești dacă nu bei, nu fumezi sau alte asemenea. Nu mai sunt eu când văd că nimic nu merge dacă nu *“îl cunoști pe x,y, șeful companiei, directorul, te poate introduce acolo”*.

E-o țară plină de pile și relații. Un ins de 20 ani nu se poate remarca într-o companie, oricât de mult ar munci el, dacă nu are pe cineva sus, sau nu dă vreo șpagă nesimțită.

Mă simt inutil. Sunt un om dintr-o țară ce mă distruge în fiecare zi, bucată cu bucată, puțin câte puțin. Sămânța prostiei rodește non-stop. E un ghimpe înfipt în inima țării noastre. Și n-am ce să-i fac. Nu știu ce-aș putea face ca să-l opresc, pentru că s-a înmulțit în toată țara asta, la care țin atât de mult.

Nu mai sunt eu când văd că o caracatiță de nepăsare asupra situației actuale a cuprins populația în ceea ce privește prostia asta cultivată peste tot.

Nu mai sunt eu când văd toate aceste lucruri...

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/nu-mai-sunt-eu>)

Wedu: Generația C

Revista “Wedu: Generația C”

Online: www.wedu.ro/revista

Social IT & Consiliul Național al Elevilor
2012

